ЛИПЕНЬ

ISSN 0132-4462

1984

№ 13

ПЕРЕЦЬ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— За продукцію своєї фабрики можете не хвилюватися. Її не бере ні міль, ні час, ні покупець.

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

ігри з вогнем

(НЕ СПОРТИВНІ)

Такої підготовки, яка ведеться до Олімпійських ігор у Лос-Анджелесі, не знала ще історія сучасних Олімпіад... Відхід від традицій олімпійського руху, серйозні порушення положень і правил священної для всіх Олімпійської хартії, нагнітання нездорової атмосфери, чужої духові Олімпійських ігор, передача підготовки Олімпіади на відкуп ділкам від спорту, які дбають про свої прибутки,— ось далеко не повний перелік того, що ставить Олімпіаду в Лос-Анджелесі в особливу, прямо скажемо, сумну категорію.

А. КУМАР, віце-президент Міжнародного олімпійського комітету.

I

Античні греки мудрими були,
І ми складаєм їм подяку щиру
Й за те, між іншим, що вони дали
Нам свято Спорту, свято Дружби й Миру.

Коли той празник у права вступав,—
Мир у країні щедрі мав ужинки!
Бо не було тоді в Елладі справ
Понад моцарські дружні поєдинки!

Зобидить гостя — малося за гріх!
Це — зокрема хотів би нагадать я.
Якщо це свинство хто зробити й міг,
На того штраф чекав та ще й — прокляття.

Ну, як тут обійтись без похвали
І як же не підкреслить того факту,
Що древні греки мудрими були —
Любили спорт і мали вдосталь такту!

II

Усе долає невблаганний час —
Давно немає Древньої Еллади...
Та — слава Кубертену!* — знов! для нас!
Ожив прадавній дух Олімпіади!

Туди, з теплом людських сердець, долонь,
Де на спортивні герці йдуть народи,
Мандрує із Олімпії вогонь —
Як символ чесних помислів і згоди.

І стало з ним тепліше на Землі.
А це, як нам відомо,— не дрібниця!..
Так, древні греки — мудрі вчителі;
В них, при бажанні, є чого повчиться...

Але як учень — що отой туман,
То мудрі греки в цьому — геть не винні!..
Погляньмо-но, лишень, за океан —
Яку картину бачимо там нині?..

III

Довкола олімпійського вогню
Політикани, горло- й торбохвати
Таку заколотили вовтузню,
Що їй і назву годі підшукати.

Сумління прихопивши у свині,
А честі прикупивши в проститутки,
Заповзялись
при тім святім вогні
Вершити нечестиві оборудки...

Лютує, каверзує день за днем
Команда дика, пнеться аж зі шкіри,
Щоб підігріти мирним тим вогнем
Дурман злоби, отруту недовіри.

Рать нечестива — господи прости! —
Силкується затято і завзято,
Щоб на відьомський шабаш ізвести
Вселюдське Спорту, Дружби й Миру свято.

У «ангельському» місті, прошу вас,**
Не піють херувими й серафими —
Там безборонно править парастас
Шантаж, Погроза, Гендель й іже з ними...

Тут варто зупинитися на мить,
Щоб нагадать такий закон природи:
Вогонь спортивний весело горить
Лише у дружній атмосфері згоди.

А там — у ніс аж б'є злочинства дух.
То чи ж майстри убивства оглашенні,
Що посполитих кокають, як мух,
Не оберуть спортсменів за мішені,

Коли довкруж смердить сірчано лють,
І навіть дуже вже вельбучні сери
Все кіптяви та чаду додають
До «янгольської» тої атмосфери...

Ми — за спортивні герці і бої.
Та скажем, аби знали всі й надалі:
Для нас життя людини, честь її —
Дорожчі за рекорди та медалі!..

В підмогу взявши страх, брудний скандал,
Там думали вписать в легкі набутки
Дешевий політичний капітал;
Гадали обшахрати нас...
А дудки!..

Зірвалося!.. Зірвалось, їм на зло!
Поживи буде — як із чорта смальцю!..
А так же все сплановано було,
Аби доскочить того капітальцю!

А так же управлялися в брехні!
А так же радо потирали руки!
Такі при олімпійському вогні
(Та й із вогнем тим!) виробляли трюки!..

До речі, зауважу: дядьо Сем
(Це начебто на манію вже схоже)
Страх полюбляє бавитись огнем;
І навіть тим, що й світ спалити може!

(При цьому — зауважу знов-таки:
Це вельми непохвальне «хобі» дяді
Не одному далося вже взнаки
Й підсунуло свиню Олімпіаді).

А ясно ж бо давно, як раз та два:
Коли з вогнем ведеться гра безбожна,
Ще й крутиться до того ж голова,
То обпектись (та й погоріти!) можна.

Щоправда, це сказати —
саме в лад
Було б не про я к о г о с ь дядька Сема:
На оці є конкретний адресат!..
Та це вже інша, не спортивна тема.

---

* П'єр де Кубертен — французький громадський діяч, педагог. Засновник сучасного олімпійського руху.

** Лос-Анджелес — це, якби по-нашому, «Місто ангелів».

ПЛЮС НА МІНУС

То прекрасно, коли хтось із математикою на дружній нозі. У цьому є безсумнівні переваги.

Зустрінуться, скажімо, два таких поважних спеціалісти, як керуючий миколаївським міжобласним будівельно-монтажним трестом по будівництву елеваторів «Південелеваторбуд» Анатолій Григорович Буряк і головний енергетик цього ж тресту Микола Павлович Овсяников та й давай один одному різні математичні загадки задавати.

— От що буде, як помножити плюс на плюс?

— Плюс. Що ж іще.

— Молодець, знаєш. А коли плюс на мінус?

— Якщо треба, то воно, кхекхе, можна і того... І плюс мати.

Хай читачі не подумають, що Анатолій Григорович і Микола Павлович початкової школи не кінчали. Обоє вони прекрасно знають, що плюс, помножений на мінус, завжди дає у добутку мінус.

А от на практиці у них виходить зовсім інакше.

— Які там показники у Миколаївського виробничого трикотажного об'єднання? — запитує Анатолій Григорович у Миколи Петровича.

— Чудові! Економлять електроенергію, аж приємно глянути.

— А парфюмерно-косметичний комбінат «Алые паруса»?

— Теж рік у рік з добрячим плюсом іде.

— Може, й Миколаївський глиноземний завод у передовиках по економії електроенергії ходить?

— Ще й у яких!

— Ну й молодці хлопці! Так би їм весь час і тримати! Тоді наших нещасних перевитрачених кіловат на цьому загальному тлі суцільної економії ніхто й не побачив би. Адже плюс на мінус — що буде?

— Все одно — плюс! — з задоволенням погоджується головний енергетик з керуючим.

І до загальних плюсів досить щедро додають щорічно свій мінусовий внесок. Скажімо, за минулий рік підвідомчі організації тресту перевитратили ледь не 50 тисяч кіловат-годин електроенергії.

Подібні математики на Миколаївщині не поодинокі. Такими ж підрахунками займаються і генеральний директор обласного об'єднання «Миколаївавтотехобслуговування» Микола Матвійович Федоров разом з головним механіком об'єднання Віталієм Олександровичем Горпиничем. Їм вдалося понад норму розтринькати більш як 30 тисяч кіловат-годин.

І не сумують. Бо на загальному фоні успішної боротьби за економію електроенергії ті тисячі кіловат — крапелька. Яку при великому бажанні можна й того... не помітити.

І. ЛАГОЗА.

ДЕ ЗИМУВАТИ РАКАМ?

Нехай уже вибачає Іван Миколайович Діденко, голова колгоспу імені Гоголя Шишацького району на Полтавщині, але жанр фейлетону змушує мене спробувати уявити, що було б йому, Іванові Миколайовичу, якби він розтринькав колгоспних сто тисяч карбованців.

Власне, уявляти особливо нічого, бо й немовляті ясно, що приємного було б мало. Не скоро побачив би він рідне село Яреськи, ой, не скоро! А прізвище його, ім'я та по батькові іще б довго відмінювалося на багатьох рівнях багатьма керівниками районного та обласного масштабів як синонім антипода нашої моралі.

А тепер давайте заглянемо в касу колгоспу імені Гоголя. Втім, можна й не заглядати. Можна сміливо повірити на слово Іванові Миколайовичу, який сам визнає, що сто тисяч карбованців з неї — тю-тю! Ще в 1978 році. Причому — не без активної допомоги голови колгоспу. Про що могли б свідчити численні відбитки пальців на сейфі, якби хтось їх свого часу зняв, і свідчать численні документи, підписані Іваном Миколайовичем і завірені колгоспною печаткою.

Цікаво, що голова не приховує своєї причетності. Більше того, не рахуючись з поштовими витратами, шле упродовж п'яти з половиною років листи в солідні обласні інстанції, у яких так прямо і вказує: гавкнуло сто тисяч, не вірите — перевірте.

А ніхто перевіряти не хоче. Очевидно, тому не хоче, що вилучалися гроші без застосування відмичок, «фомок», газорізальних апаратів та іншого подібного кримінального причандалля. Спочатку в Яреськи навідалися спеціалісти з Полтавського філіалу харківського інституту ДІПРОВОДГОСП, які облазили всю навколишню місцевість, підшукуючи місце для ставка і збираючи вихідні дані для проекту майбутньої водойми площею п'ятнадцять гектарів. Потім, коли проект був готовий, а колгосп перерахував філіалові чотиризначну суму, навезла всякої техніки Гадяцька пересувна механізована колона № 171 тресту «Полтававодбуд». Меліоратори підготували за проектом русло, спорудили греблю, взяли за все згадані сто тисяч та й подалися геть, не забувши побажати членам правління колгоспу і особисто І. М. Діденку, який скріпив власним підписом і печаткою приймальний акт, високих урожаїв сільгоспкультур і міцної кормової бази для тваринництва. Річ у тім, що, розкошелюючись на сто тисяч, керівництво господарства розраховувало одним пострілом убити двох зайців: не тільки прикрасити Яреськи ставком, а й організувати так зване мале зрошення, щоб не чекати милостей від природи.

Коли навесні 1979 року вода заповнила ставок, усі члени правління зібралися на березі, і тут їм одночасно стрільнула думка, що можна вполювати й третього зайця — сиріч розвести рибу. Але тут же вона, ця думка, розділилася: перші стояли на тому, що розводити треба коропа, другі наполягали на карасеві як на невибагливій рибі, треті козиряли економічними викладками, котрі свідчили: тільки амур і товстолобик можуть натоптати готівкою колгоспну касу, бо їх не треба годувати. Суперечку продовжили на засіданні правління колгоспу, де було прийнято компромісне рішення: розводити все підряд. Та коли, проголосувавши, члени правління зібралися розходитися по своїх робочих місцях, у контору вбіг захеканий хлопчик з вигуком «Ставок украли!»

— Як — украли?! — одноголосно вигукнули присутні.

— А отак! — пояснив малолітній вістовий. — Нема ставка.

І він не збрехав. Гребля була ціла-цілісінька, водоспуску ніхто не торкався, а вода із ставка зникла. Забравши із собою сто тисяч і надії на рекордні урожаї.

Не будемо обтяжувати читача деталями інтенсивного листування між колгоспом і причетними до будівництва та сільськогосподарського виробництва установами й організаціями. Скажемо лише, що всі зійшлися на одному: винні проектанти, які недоврахували, що грунти на місці майбутнього ставка тримають воду точнісінько так, як сито. Але якщо ви раптом подумали, що представники Полтавського філіалу на колінах приповзли в Яреськи вимолювати прощення за свої гріхи, то глибоко помилилися. Навпаки, це Іван Миколайович Діденко стоптав не одні черевики і протер не одні штани, висиджуючи в кабінетах філіалу, поки не умовив його керівництво розробити — за окрему плату! — протифільтраційні заходи по руслу ставка. Ще кілька років пішло на те, щоб Гадяцькій мехколоні спустили зверху вказівку реалізувати ці заходи.

Та, очевидно, услід за цією вказівкою надійшла ще одна, яка веліла першу вказівку серйозно не сприймати. Бо начальник ПМК-171 М. О. Хелемеля спромігся лиш на те, що протягом кількох років присилає в Яреськи представника мехколони, котрий на повному серйозі укладає від імені товариша Хелемелі угоду, за якою ПМК зобов'язується в зумовлені строки виконати протифільтраційні заходи, але ніхто після цього не береться й за холодну воду. І досі нікому за це нічого.

От якби хто вкрав ті сто тисяч, йому показали б, де раки зимують.

А поки що в Яреськах і ракам зимувати ніде.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ці — всі любимчики Івана Івановича, а цей виконує роботу всього відділу. Кого ж скорочувати!

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

(Продовження загадкової історії зникнення і пошуків мантії Клубу губителів природи)

— Шановні,— підвівся головуючий, коли губителі зібралися на чергове засідання. — Після публікації попереднього звіту про першу і, на жаль, невдалу спробу розшукати зниклу мантію ми одержали чимало листів, автори яких підказують нам нові адреси можливих зловмисників.

Житель с. Колпитова Локачинського району Волинської області Ілля Ілліч Боровий пише, що мантія, можливо, висить у конторі місцевого колгоспу «Комуніст», і її, буцімто, будуть по черзі зодягати керівники цього колгоспу, коли виходитимуть милуватися, як гноївка з колгоспних гноєсховищ тече у ставок. З міста Джанкоя Кримської області повідомляють: міська санепідемстанція, гідрохімлабораторія та рибінспекція не завжди своєчасно вживають відповідних заходів до керівників управління очисних споруд, міськводоканалу, підприємств та організацій міста, тому місцеві губителі почувають себе набагато краще, ніж риба. Отож не виключено, мовляв, що, знахабнівши, ті губителі вкрали мантію Клубу. У свою чергу, жителі села Івахни Монастирищенського району Черкаської області стверджують, ніби мантію прибрав до своїх рук директор районного міжгосподарського підприємства по відгодівлі худоби С. П. Бутилюк, котрий, кажуть, навіть пейзажну картину для свого кабінету замовив таку: на горі ферма, а від неї дзюрчать струмки гноївки і впадають у мальовничу водойму. А ось М. Вітенко наполягає, щоб пошукова група Клубу негайно виїздила до Коломиї. «Ваша мантія,— пише він,— або у директора місцевого сирзаводу, або у директора хлібзаводу. Цілком можливо, що вони її одягають по черзі, бо ніяк не дійдуть згоди, хто дужче забруднює кілька невеличких річок, які впадають у Прут». І так далі... — головуючий показав присутнім стос листів. — Ну, то що будемо робити?

— Шукати! — рішуче загукали губителі.

— Шукати то шукати, але де? — замислився головуючий. — Ми ж не можемо розірватися...

І тут до залу забіг черговий по Клубу:

— Там якийсь чоловік дзвонить... Каже, що тільки-но бачив типа, котрий прогулювався у нашій мантії алеями Київського гідропарку.

Через хвилину в залі засідань не було жодного губителя.

Ще за п'ятнадцять хвилин вони величезним натовпом вивалилися з вагонів голубої електрички на станції метро «Гідропарк».

— Прочесати весь острів! Біля входу до метро організувати постійне чергування! — командував інспектор в особливо важливих справах Клубу В. С. Сіпало.

Години зо три губителі, як мисливські гончаки, гасали островом, заглядаючи під кущі і в дупла, але результати були невтішними.

Нарешті усі зібралися до гурту. І тут їхню увагу привернула вивіска: «Середньодніпровська держрибінспекція».

— Можливо, там щось знають про мантію? — зажевріла надія у губителів.

— Про мантію мені нічого не відомо,— розчарував їх дільничний інспектор Юрій Миколайович Родіонов. — Принаймні, її не було на жодному з трьох тисяч шестисот сорока двох браконьєрів, яких минулого року тільки наша, середньодніпровська, рибінспекція впіймала на гарячому.

— Ти диви, а в нашому Клубі їх одиниці! — здивувалися губителі.

— Ви просто недооцінюєте їх «діянь». То тільки на перший погляд браконьєр — не конкурент, скажімо, спиртзаводу у справі нищення риби. Подивіться на цифри, і ви переконаєтеся, що збитків природі браконьєри, скажімо, торік завдали теж не менше, ніж підприємства, що забруднюють водойми.

— Та невже?! А ви б не могли назвати нам кілька кандидатур? — подав голос головуючий.

— Будь ласка! — Ю. М. Родіонов підійшов до шафи з теками.— Приміром, Григорій Курило, Володимир Степанюк, Григорій Комедюк, Микола Карпенко — робітники радгоспу «Вишеньківський» Бориспільського району, яких затримали на човні з дев'яностометровим неводом. З розмахом, бачите, браконьєри. А Михайло Печеник, Олександр Грицаєнко, Анатолій Кобилинський та Василь Дубина з Вишгородської пересувної механізованої колони № 1 вирішили наловити щупаків на юшку сімдесятиметровою сіткою. Олександр Кисіль з Переяслав-Хмельницької ПМК-14 мав апетит значно скромніший, тому прихопив на риболовлю лише п'ятдесятиметровий бредень. А Микита Потапенко та Іван Березенець взагалі себе браконьєрами не вважали, бо вийшли на Десну «побалуватися» усього-на-всього тридцятиметровою приволочкою. Хоча воно, звичайно, не тільки в розмірах снасті суть. Он Сергій Шарахманов, працівник позавідомчої охорони Київського держуніверситету, взагалі мав тільки «драча», а таких сомів тягав!.. Робітники Дарницького радіозаводу Іова, Сергієнко, Карнець прибули на Десну з браконьєрським причандаллям на легковій автомашині... До речі, за минулий рік нами вилучено майже триста транспортних засобів, що використовувалися для браконьєрства, і більше чотирьох тисяч неводів, волоків, приволочок, ятерів, «драчів»...

— Ну, ну, ви нас не дуже лякайте! — загули губителі. — Ми не для того до вас зайшли. Краще скажіть, хто з вищеназваних вами все-таки міг поцупити мантію.

— Хто його знає,— розвів руками дільничний рибінспектор Ю. М. Родіонов. — Можу сказати лише одне: кожному з названих вона була б до лиця.

І тут у кабінет увірвався захеканий черговий Клубу:

— Так ось ви де! Ор-р-ригінально! Я увесь острів обнишпорив, а вони в рибінспекції. Самі сюди прийшли чи вас привели?

— А що сталося? — затривожилися губителі.

— Знову подзвонили до Клубу! Кажуть, якийсь тип хоче нашу мантію до ломбарду здати!

— Так для чого ж ти нас шукав?! У ломбард відразу треба було мчати! — обурено загукали губителі. — В ломбард! Швидше!

І тільки курява за ними знялася...

(Далі буде)

Звіт до друку підготував

М. ПРУДНИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тепер тримаю кота в намордникові: минулого місяця півтонни ковбаси зжер.

ЯКБИ НЕ ТАТКО...

Байка

Мале сопливе Тигреня
Напало якось на Коня
І так присікалося, кляте,
Що довелося утікати.
Звичайно, Кінь той дав би здачі,
Аж зуби випали б тигрячі.
Покуштував би паразит
І силу, й твердь його копит.
Але Гнідий ганебно втік —
Щоб Тигр дорослий не засік...

* * *

Розперезалось Тигренятко —
Завгаєм, бач, у нього татко...

Василь КРАВЧУК.

●

ГЕРОНТОЛОГІЧНЕ

Геронтології тепер настала ера:
Батьки утримують синка-пенсіонера!

АСОРТИМЕНТ

— Щось є з холодних страв у вас?
— Холодний суп. Застиг якраз.
— А із гарячих що?
— Та от...
Іще парує в нас компот.

ЕФЕКТ ТУПОСТІ

Хто лезом голиться, тому відомо це:
Роз'ятрилось, вогнем пече лице,
Людина супиться, од прикрощів сопе,
Як лезо їй трапляється тупе.
Ефект подібний часто виклика
Не тільки лезо — тупість будь-яка.

Марко МЕЛАМЕД.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Недаремно напередодні вороння каркало. Мама приїхала!

Рятування на водах

ГУМОРЕСКА

Тепер я собі дорікаю і вичитую, називаю себе слабодухою людиною, але у той нещасний день, коли сталася ця пригода, я навіть припустити не міг, що незначне порушення недільних планів матиме такі тяжкі наслідки.

У неділю замість того, щоб перебирати старі папери, як було намічено, я рушив на лоно природи. Це була помилка. Але день тоді видався такий гарний, що навіть сама думка провести його у задушливій квартирі здавалася мені безглуздою.

І ось я на березі. Роздягаюсь, із насолодою стрибаю у воду, пливу аж на середину річки, там лягаю горілиць на воді і підставляю обличчя сонцю. Чудово!

Аж раптом чую: зовсім поруч хтось з усієї сили гамселить руками по воді, булькає і намагається щось крикнути: «Ря... буль... буль... ту... буль... буль...» Озирнувся: дівчинка років десяти. Недовго розмірковуючи, підплив до неї, схопив під пахви і потягнув до берега...

Не буду описувати бурхливої радості батьків врятованої дитини, скажу лише, що, на моє нещастя, поблизу опинився якийсь робсількор. За кілька днів у нашій газеті з'явився невеличкий допис:

«ТАК ЛИЧИТЬ МУЖНІМ.

Купаючись у річці, десятирічна Марійка С. раптом відчула, що їй зсудомило ноги й вона тоне. Дівчинка намагалася кликати на допомогу, але вода заливала їй рота. Хто знає, чим би це закінчилось, якби поруч не опинився Петро Сірий. Він мужньо кинувся у воду і врятував дитину.

Батьки, не дозволяйте дітям купатись без нагляду!»

Після цього у нас на роботі відбулись урочисті збори. Мене ставили за приклад, а місцевком навіть пообіцяв путівку на південь. Після зборів до мене підійшов Михайленко:

— Ну, як себе почуваєш, герою?

— Та який же я герой? Нічого особливого. Так на моєму місці вчинив би кожний,— ніяковіючи, відповів я.

— От і я кажу: нічого особливого, так би діяв кожен,— резюмував Михайленко і продовжував: — Те, що ти там балакав з трибуни, я вже чув, але скажи, скільки взяв з батьків?

— Чого? — не зрозумів я.

— Чого, чого... — перекривив він мене. — Грошей. Чи, може, натурою брав?

— Ну, знаєш!.. — я аж почервонів від обурення. — Як ти міг подумати таке?!

— Ну, ну, тихіше. Не прикидайся ягнятком. Ніби я не знаю, як робляться такі справи.

Я повернувся і пішов геть.

— Ага! Припекло! Правда очі коле! — крикнув навздогін Михайленко.

За деякий час я помітив, що ставлення до мене у колективі змінилося. Майже ніхто мені не усміхався, а при зустрічі колеги намагалися проскочити мимо. Коли ж це не вдавалося, руку тисли мляво і розмовляли з таким виразом на обличчях, наче кислиць об'їлися.

Якось, коли поруч нікого не було, до мене знову підійшов Михайленко. Переможно посміхаючись, запитав:

— То скільки взяв із батьків?

— Знову ти своєї?

— Не один я — всі так кажуть.

Із криком: «Ах ти, негіднику!» — я кинувся до нього. Він рвонув від мене і вже здалеку пообіцяв:

— Ти ще пошкодуєш!

І точно: невдовзі мені взагалі перестали тиснути руку, а зверталися лише у крайніх випадках. Довго я не міг зрозуміти, що ж трапилося, аж поки випадково не почув розмову двох співробітниць: «А Петро Сірий! Хто б міг подумати?! Схопити дитину під водою за ноги, щоб потім видати себе за рятівника! А на вигляд такий тихий...»

Я перейшов працювати в інше місце, але й там незабаром почали дивитися на мене косо. І оце зараз я розмірковую, що краще: змінити прізвище чи виїхати в одну далеку, знайдену мною на карті, область? Там зовсім немає водойм, отже, мабуть, рятуванням на водах ніхто не цікавиться. Чи, може, зробити і те й інше?

Сергій ПАЛЬЦУН.

ОБ'ЯВИ ОГОЛОШЕННЯ

ДО ВІДОМА УЧАСНИКІВ!

Урочистий мітинг на честь завершення будівництва Березненського (Ровенська область) міжколгоспного комплексу по відгодівлі великої рогатої худоби переноситься на невизначений строк. Позаяк будівельники тресту «Ровноспецсільгоспмонтаж» і в цьому році не гарантують введення в дію очисних споруд на цій будові.

УВАГА!

Відділення сільгосптехніки у селі Комсомольському Козятинського району Вінницької області

РОЗСИЛАЄ

колгоспам, чиї комбайни ремонтуються у майстерні відділення по три місяці і більше,

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ,

як віджнивувати без комбайнів.

ПРИМІТКА: *колгоспові «Росія», чиї п'ять комбайнів лагодяться вже півроку, методична література буде надіслана безплатно.*

КЕРІВНИЦТВО ВІДДІЛЕННЯ.

НЕ БАРІТЬСЯ,

КУПУЙТЕ!

Термоси Бучацького термосного заводу на Київщині.

Пам'ятайте: наш термос — незамінна річ у домашньому побуті, в туристському поході, на риболовлі. Простий у користуванні. З вечора заливаєте термос крутим окропом, а вранці вже маєте переварену холодну воду, випити склянку якої натщесерце дуже корисно.

ДИРЕКЦІЯ ЗАВОДУ.

Правління колгоспу імені XVIII партз'їзду Володарського району (Київська область)

ПРОВОДИТЬ

масове катання керівників Монастирищенського обозного заводу на Черкащині. Катання здійснюватиметься на парокінних возах монастирищенського виробництва, які нещодавно закупив колгосп, і які виявилися суцільним браком.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ.

ДО ВІДОМА

власників великої рогатої худоби села Івашкове Кодимського району Одеської області. У липні 1984 року відбудеться

ЮВІЛЕЙНИЙ ВИПАС

худоби на площі, відведеній під колгоспний ставок, спорудження якого триває вже десять років.

У раціон харчування входять: будяки, лопухи, осот, щириця та інша дикоростуча флора.

ПРИМІТКА: власників корів просимо дотримуватись обережності, оскільки в буйних заростях на території неіснуючого ставка, за неперевіреними даними, вже розвелися вовки.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ «ПЕРЕМОГА».

ПРОСТО-НЕУВАЖНІСТЬ...

Щось, помічаю, став я трохи неуважним. Особливо під час роботи. Ото сідаю писати фейлетон, треба зосередитися на темі, а думки раптом линуть до київського «Динамо» або знічев'я починаю згадувати про гарні яблука «Джонатан», котрі вчора бачив у гастрономі, але не купив, а сьогодні їх може вже й не бути. Хоч мені, правду кажучи, більше подобається антонівка... Але про що це ми? Ну, от! Почав про серйозну справу, а збився на дурниці, на якісь яблука.

Бачите, як важко писати фейлетон, коли ти неуважний. Тішу себе хіба тим, що неуважність заважає не тільки в нашій роботі.

Ото якось розповіли мені чудасію про одного львів'янина, який поїхав до Києва, а коли мав повертатися додому, то в поспіху сів у інший поїзд. Ніч міцно проспав, а вранці почув по вагонному радіо: «Громадяни пасажири, наш поїзд прибуває до столиці нашої Батьківщини — Москви». Довелося бідаці витратитися на літак до Львова, а ще з нього вдома довго сміялися. А між іншим, провідниця, яка не глянула на квиток, не побачила, що він на інший поїзд, і в результаті провезла у вагоні «зайця»,— провідниця ніякої кари не понесла. Хоч, до речі, також виявила неабияку неуважність. Причому — перебуваючи на роботі...

Тьху ти! Знову збився з теми. При чім тут, питається, провідниця, коли я збирався повідати про стрілочника?! Маю на увазі не того фігурального стрілочника, котрий, мовляв, завжди і в усьому винен, а цілком конкретного. І навіть не стрілочника, а стрілочницю. А коли вже зовсім точно й конкретно, то хотів розповісти не так про стрілочницю, як про чергову по станції, бо стрілочниця О. Гринка довела, що вона в цьому ділі зовсім не винна, вона того дня навіть і на роботу не вийшла, щоб її потім, бува, у чомусь не звинуватили...

Ну, тепер ви зрозуміли, про кого я хотів розповісти? Ні? Не зрозуміли? Ну, от, знову, виходить, моя неуважність далася взнаки. Не зміг зосередитися на темі. Що ж, спробую ще раз. За порядком.

Отже, сталося це на станції Кар'єрній (Львівське відділення Львівської ж залізниці). Чергувала на станції Катерина Кондра. А зі станції мав виїхати тепловоз на сусідній Ясеницький кар'єр. «Катерино, відчини-но!» — так заспівав би машиніст колись, маючи на увазі семафор. Тепер машиністи не співають, а чемно просять по радіо підготувати для них маршрут. І по радіо одержують від чергового команду: можна рушати. Катерина таку команду дала, але маршруту перед цим не підготувала. Через неуважність (можливо, думала про яблука «Джонатан» у своєму садочку) не перевірила, чи всі стрілки на маршруті переведені куди слід, чи потрібні знаки засвітилися на семафорі. Але команду дала: можете їхати.

Слухняний локомотив рушив і, не моргнувши фарою, зрізав стрілку. До речі, машиніст А. Трофимов і його помічник Р. Осимницький теж і оком не змигнули, коли їхній локомотив, немов сокира торт, рубонув стрілку. Товариші теж, мабуть, думали про щось своє. Можливо, про те, чому Львів здавна має підземну річку, але й досі не має давно обіцяного йому підземного трамваю. Або ще про щось. Але тільки не про стрілку, яку вони розколошматили. А стрілка, слід сказати, такого ставлення до себе дуже не любить. І вона відомстила. Коли через годину той же локомотив з тією ж таки бригадою, але вже тягнучи за собою вагони, знову проїхався по ній, то вона й брикнула. Коротше, тепловоз, а з ним і чотири вагони зійшли з рейок і покотилися вже просто по шпалах і по сирій землі.

Ось що таке неуважність під час роботи. К. Кондра, щоправда, згодом виправдовувалася: вона, мовляв, не була неуважною. А стрілки виявилися непереведеними через те, що їх не було кому перевести: чергова стрілочного поста вже згадувана О. Гринка того дня через власну неуважність забула вийти на роботу. Хоч пізніше я довідався, що тут спричинилася не неуважність, а скорше система: стрілочники станції Кар'єрної взагалі виходять на чергування не в призначені їм години, а лише тоді, коли — на їхню думку — у цьому виникає потреба. (У даному разі, на думку Гринки, потреби виходити на роботу не було). Така практика встановилася тут знову ж таки через неуважність С. Г. Слободяна.

На момент описаної аварії Слободян працював начальником станції Кар'єрної. А ось те, що Степан Геронімович у той період ще працював начальником названої станції,— це вже прямий результат дивоглядної неуважності керівників Львівського відділення залізниці. Бо ще за півроку до описаної пригоди на тій же Кар'єрній під чуйним правуванням того ж начальника сталася ще краща аварія. За що громадянина Слободяна заслужено й нескасовано засудили: мав певний час спокутувати провину на будовах народного господарства. А натомість він, через неуважність керівників, продовжував обіймати посаду началь-

ника станції. Чого ж, справді, дивуватися, що локомотиви там їдуть не туди, ще й рейки руйнують.

Та коли вже ми ненароком заговорили про неуважних залізничників, то гріх було б не згадати про дивовижу, що трапилася на станції Львів. Ще наприкінці 1981 року сюди з-за кордону потрапив транзитний вантаж — чотири ящики серводвигунів, адресованих одному з київських заводів.

А далі починається детектив. Серводвигуни зникли. З одного боку, були живі свідки, які на власні очі бачили на сортувальній платформі скрині з двигунами, у папці лежали документи на цей вантаж. А от самі серводвигуни загули. І злодіїв у радіусі двісті метрів жодного не було. Уявляєте, документи є, а самого вантажу нема. Це завжди якось дратує. Але невдовзі, богу дякувати, кудись зникли й документи. І на сортувальній платформі заспокоїлися. А щоб не нервували й на заводі, то їм бабахнули телеграму: серводвигуни до вас уже поїхали у вагоні № 2392248, а документи на них надішлемо поштою. Працюйте собі спокійно, сердешні. На заводі терпляче ждали. Заспокоювали себе тим, що й вагон № 2392248, можливо, повільно йде, і пошта подеколи, бува, затримується. Та коли терпець урвався, завод виставив рахунок. І лиш тоді, як Львівська залізниця за загублені двигуни змушена була заплатити 115 тисяч карбованців, на станції Львів схаменулися. До речі, це сталося вже наприкінці 1982 року...

Розшуками пропажі змушені були зайнятися працівники транспортної прокуратури. І хоч нелегко знайти те, чого ніхто не брав, ніхто не крав, але слід віддати належне транспортним детективам: з їхньою допомогою таки знайшли двигуни. Де? Та не так уже й далеко. На станції Улан-Батор. У братній Монголії. Туди, встановили, його запуляв прийомоздавальник сортувальної платформи Омелян Кочмар, який у той момент думав не про сервовантаж, а про те, чи вийде львівський СКА у вищу лігу ще в нинішньому тисячолітті. До речі, мені й самому цікаво знати, хто тоді буде тренером команди... Але стривайте, я щось знову наче не туди заїхав...

Ні, їй-бо, якщо бути на роботі неуважним, то таки важко довести до пуття фейлетон. До речі, й локомотив — також. У цьому що фейлетоністика, що залізниця — однаково. Гадаю, начальник Львівської залізниці Марат Никифорович Грабський, який у період описаних подій працював начальником саме Львівського відділення, у цьому питанні погодиться зі мною. І, хочеться вірити, зробить усе від нього залежне, щоб покінчити з неуважністю підлеглих. Для початку бодай на роботі.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Вітаємо ювілярів!

Багатолітнього фейлетоніста «Перця» **Григорія БЕЗБОРОДЬКА** з його першим 70-літтям.

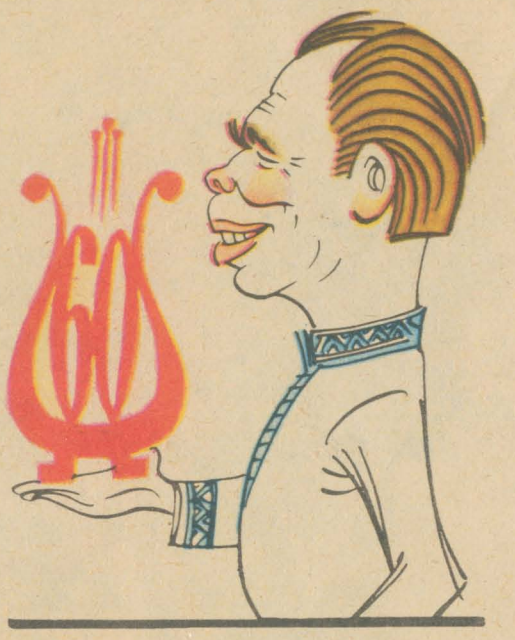

Поета Василя **ЮХИМОВИЧА** з його першим 60-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мабуть, кожен з нас чув про отого мисливця-невдаху, який, погнавшись за двома зайцями, не вполював жодного. Але ця приказка не про Юрченка Н. Ф. Він таки добре розумівся на мисливстві. І не ганявся за якимись-там зайчиськами, а одразу за двома вепрами. І уколошкав. Обох! Можуть запитати: а хто ж це йому дозволив аж двох кабанів забити? А ніхто! Він сам собі й дозволив. Бо Юрченко Н. Ф. обіймав посаду голови Козельщинської райради УТМР (Українського товариства мисливців та рибалок). Лист про отакі «подвиги» районного керівника, який мусив би сам пильнувати флору і фауну наших лісів, надійшов до редакції. Перець з цим листом звернувся до Полтавського обласного комітету народного контролю.

Голова комітету В. І. Борисов повідомив редакції, що при перевірці факти підтвердились. Рішенням полтавської облради УТМР Юрченка Н. Ф. з посади звільнено. Притягнуто його також і до партійної відповідальності.

Недаремно кажуть, що ложка дьогтю може зіпсувати бочку меду. Чудову ініціативу виявили керівники деяких колгоспів, організувавши харчування зайнятих на збиранні врожаю трударів безпосередньо в полі. Та знайшлися бажаючі і тут погріти руки — у колгоспах «Червона зірка» (Золочівський район) та «Нове життя» (Дрогобицького району). Про це розповідалося у фейлетоні «Ложка дьогтю» (№ 4 журналу).

Після виступу Перця секретар Львівського обкому Компартії України М. Василів повідомив, що при перевірці наведені у фейлетоні факти підтвердились. На голову колгоспу «Червона зірка» Дідика М. Г., головного бухгалтера Худика В. П. та інших службових осіб проведено грошове нарахування на суму 370 крб. За допущені порушення завідуючу їдальнею Степанців Г. Д. та завгоспа колгоспу Куць Т. О. з роботи звільнено.

Рішенням правління колгоспу «Нове життя» з деяких керівників стягнуто гроші на суму 600 крб. Дрогобицький комітет народного контролю старшому економісту-контролеру районного управління сільського господарства Кушніру Р. В. оголосив догану, головному бухгалтеру колгоспу «Нове життя» Ковалю М. М. — сувору догану.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Скажіть, будь ласка, як проходить ваша відпустка!
— Яка там відпустка! Ми у відрядженні.

Нещодавно в Києві відбулася виставка творів молодих карикатуристів міста. Подаємо кілька їхніх малюнків.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

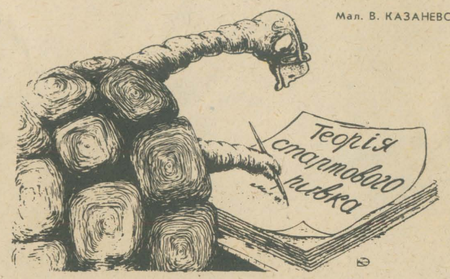

Мал. А. КАЗАНСЬКОГО

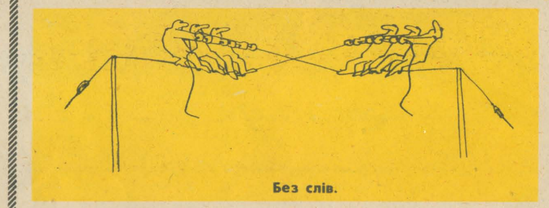

Без слів.

Мал. В. КУДІНА

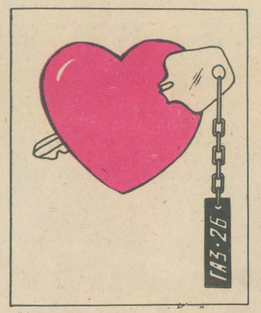

Ключ до серця.

Мал. В. КУДІНА

Без слів.

Мал. А. КАЗАНСЬКОГО

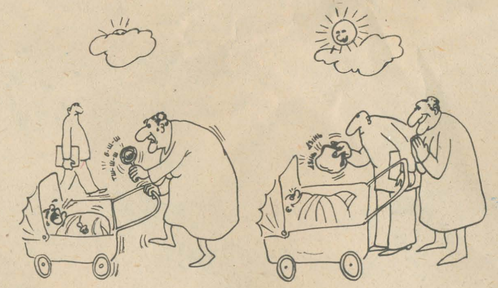

Без слів.

Парад добряків

Клопотання бувають різні: великі та малі — за обсягом, принципові та безпринципні — за своєю суттю, законні й, м'яко кажучи, не зовсім — якщо співставити їх із духом та буквою закону. Ми сьогодні поведемо мову про останні два різновиди із трьох названих. Про клопотання безпринципні та незаконні, які нерідко потрапляють до судових органів заради захисту осіб, що вчинили злочини. А організовують їх добряки, котрі діють від імені цілих трудових колективів.

Скажімо, забажалося головлікареві однієї з київських лікарень В. В. Бутку стати ветераном Великої Вітчизняної війни. Він сподівався, що в цьому разі майбутній суд дещо пом'якшить його долю. А в тому, що суд відбудеться, Бутко ніяк не сумнівався, позаяк протягом тривалого часу займався хабарництвом. Отож в один із днів кмітливий головлікар зібрав збори, які направили компетентним органам унікальне клопотання: оскільки Бутко у роки війни перебував на тимчасово окупованій загарбниками території, визнати його учасником Великої Вітчизняної війни — антифашистом-інтернаціоналістом-одиночкою.

Цілком зрозуміло, що ні компетентні органи, ні суд, який таки невдовзі відбувся, не пішли на повідку у безпринципних клопотальників, і хабарник одержав по заслузі.

Отримав належне — за хабарі та крадіжки — і колишній директор університету № 8 Ф. Д. Говоров. Отримав, незважаючи на сльозливе клопотання, організоване головою профкому Н. Д. Шляхтиченко, передати рідного хабарника на поруки колективові. Цікава деталь: як випливає із протоколу зборів, що затвердили це клопотання, основним доповідачем на них виступила... дружина директора — С. І. Говорова, котра, природно, змалювала свого чоловіка найсвітлішими фарбами...

З радістю підтримали «свого» правопорушника і добряки з цеху № 2 київського заводу «Вулкан». Вони — голова цехкому профспілки Л. П. Макаревич і секретар партбюро В. С. Корнійчук — ухвалили: «просити Верховний суд про дострокове звільнення Гончарука О. Ф.». А цей Гончарук був засуджений за крадіжку.

Запеклий хуліган О. В. Уроскул, який уже відбував покарання за хуліганство, приступив до роботи в автогосподарстві «Київспецкомунтрансу» і вже за три тижні розбив на голові у безневинного громадянина кухоль із пивом, а іншого штрикнув ножем. І що ж? «Трикутник» у складі А. Євсієнка, О. Воронкіна, І. Вовкотруба тут же заходився клопотатися про захист Уроскула. Виділили йому громадського захисника В. Казанчука і доручили йому за державний рахунок обілити хулігана. Дякувати судові, не вийшло: Уроскул одержав сім років позбавлення волі у виправно-трудовій колонії суворого режиму.

Дуже емоційний документ про передачу на поруки С. Ю. Стеценка підписали керівники Дарницького вагоноремонтного заводу В. Барановський, І. Масловський та І. Горбань. Вони настійно просили «врахувати думку колективу» і не запротоpювати Стеценка до буцегарні. Він, мовляв, не такий уже й поганий. А цей «не такий уже й поганий» вчинив розбійний напад і здер із перехожого джинсові штани.

Цікаво б знати: чи згадані керівники клопотались би про Стеценка, якби це їм особисто довелося добиратися додому взимку без штанів?

Однак, безумовно, всіх добряків перевершив заступник начальника Київського центру по вивченню і контролю за забрудненням природного середовища Д. Г. Габріелян, котрий темпераментно кинувся захищати колегу Ю. А. Чеченю, атестуючи його з виключною доброзичливістю. А Чеченя, між іншим, отримав виняткову міру покарання — розстріл — за навмисне вбивство трьох осіб...

Такий от парад добряків. І що цікаво — він ніяк не припиняється. Лише протягом останнього року в судах міста Києва побував 491 громадський захисник із клопотаннями на захист підсудних. І більше половини цих клопотань виявилося необгрунтованими. Цікаво, що за цей же час було виділено куди менше громадських обвинувачів...

Що ж, закон дає право трудовим колективам просити передачі на перевиховання осіб, котрі вчинили нетяжкі злочини і котрі можуть бути перевиховані засобами громадського впливу. І це дуже правильно. Тільки підходити до цієї справи слід з почуттям високої принциповості та відповідальності.

Бо ж відомо: справжня гуманність не має нічого спільного з безпринциповістю деяких наділених керівними повноваженнями добряків.

М. МАЙБОЖЕНКО,
член Київського міського суду.

Мал. В. САВІЛОВА

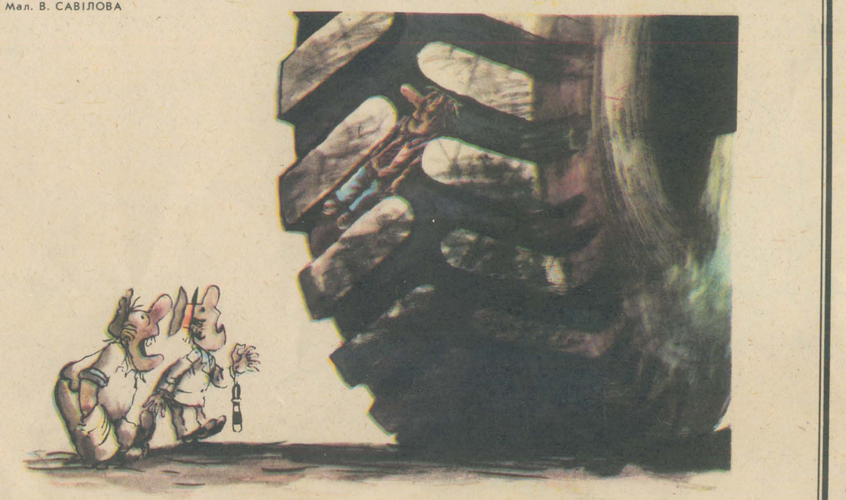

— Ну й везучий ти, Іване!

СТАРІ ЗАГАДКИ — НОВІ ВІДГАДКИ

ЗАГАДКА:
Без вікон, без дверей — повна хата людей?
ВІДГАДКА:
Здача житлового будинку приймальній комісії.

ЗАГАДКА:
Сидить дівчина в коморі, а коса її надворі.
ВІДГАДКА:
Черга в жіночий зал перукарні у передсвяткові дні.

ЗАГАДКА:
Не гавкає, не кусає, а в хату не пускає.
ВІДГАДКА:
Швейцар біля дверей модного молодіжного кафе.

Ю. МОСТОВИЙ.

м. Вінниця.

РОБОЧИЙ МОМЕНТ

В робочий час Андрій читає книжку,
Євген з Павлом куняють за столом,
Вив'язує Вікторія панчішку,
Одарка десь метнулась в гастроном,
Кирило пильно у вікно дивився,
Він од безсоння горобців лічив,
Грицька проймає піт, перетрудився:
Три анонімки склав про колектив!

ЛІТУН

Директор гнівно: «Ви немов шарада!
Музейна рідкість — книжка трудова!
За рік змінили тридцять дві посади!»
«Ну й що? — літун костричиться. — Бува!
То все дарма, що записів так рясно,
Мені за те вам дорікати засі!
Дивіться в корінь: за бажанням власним
Я, в принципі, ні разу не звільнявсь!»

ГІДНІСТЬ НЕСУНА

У скверику, де пиво п'ють мужчини,
Із лантухом стоїть Панас Крутій.
Збуває запчастини до машини...
І от уже «клює» один водій:
— А мо' це краденe? Тоді не треба!
І вмент перекосило Крутія,
Побагровів: — Ти що! Не маєш кеби?
Із рідного заводу виніс я!

НА ПРОХІДНІЙ

Начальник цеху Ярослав Колодний
У вартового запитав: — Тадей,
А скільки запізнилося сьогодні
Із цеху механічного людей?
А вартовий в усмішці кривить рота,
Мов грім, прогоготів профундо-бас:
— Тоді щось і мені спитать охота,
Як рахувати — з вами чи без вас?

Степан ГРИЦЕНКО.

ОДИНИЦЯ

ГУМОРЕСКА

Відділ вирував, мов східний базар.

— Чули? — голос Ніни Петрівни був сильнішим за гучномовець. — У сантехніків учора п'ятьох на моркву кинули.

— Не хвилюйтеся,— процідив крізь зуби Горбоносенко. — І до нас черга дійде.

У цей час до кімнати увійшов начальник відділу Турчак і зажадав тиші.

Відділ принишк.

Турчак сів на свій двотумбовий стіл і сказав:

— Змушений сповістити, що від нашого відділу потрібна одиниця... Повинен поїхати один працівник...

Кінець фрази потонув у могутньому галасі.

— У мене троє діточок! — першою кинулася в атаку Ніна Петрівна, яка мала реакцію десантника.

Турчак рішуче викреслив Ніну Петрівну зі списку.

До столу підійшов Горбоносенко.

— Степане Гнатовичу,— сказав він голосом вмираючого лебедя. — У мене алергія. Самі розумієте, пилок там різний, яскраве сонце... Можу довідку принести...

— Ну, якщо довідка... — знизав плечима начальник.

— Я б залюбки,— схопився з місця молодий фахівець Горошко,— але увійдіть у моє становище. П'ятий день, як побралися. Молода дружина не зрозуміє.

Степан Гнатович зрозумів.

— Прошу відпустити за свій рахунок на один день,— наче школярка, піднесла руку Симакова.

— Навіщо?

— Відвезти онука у піонерський табір.

— Якого онука?! — обурився начальник. — Коли мені не зраджує пам'ять, то вашій єдиній дочці всього десять років.

— Одинадцять,— уточнила Симакова.

— Ну, а я,— одірвавшись від креслення, сказав Петросюк,— як завжди, готовий!

Степан Гнатович полегшено зітхнув.

— Що ж, можна підбити підсумки,— сказав він підводячись.— По єдиній путівці, яку виділили нашому відділу у пансіонат до моря, поїде інженер Петросюк.

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.

м. Вінниця.

СЕРЕД ЛЮБИТЕЛІВ ПОКАЗУХИ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

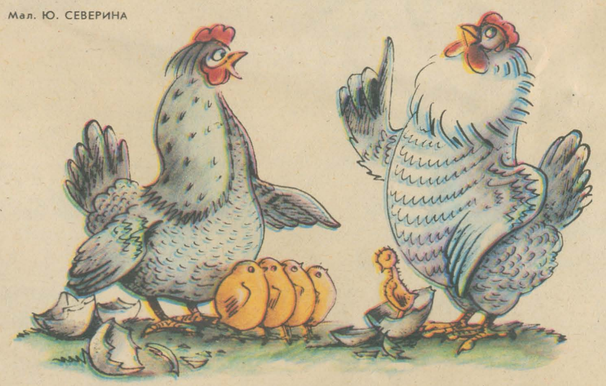

— Чого це в тебе курча таке миршаве!
— Зате воно вилупилось на день раніше строку.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ТЕЛЕФОН

Телефон появився в сороки,
Завдає всім сорока мороки:
І сові, і вороні, і лису,
І бобру, що живе біля лісу,—
Про останні тріскоче новини
Щонайменш по чотири години.
А сьогодні тривогу зчинила:
До ведмедя в барліг подзвонила.
Пробудився ведмідь, а надворі
Ще сніжинки блищать, наче зорі.
І ревів клишоногий, і плакав:
Півзими недоспав, бідолаха.
Шум і гам не стиха понад бором,
Звірі й птахи вигукують хором:
— Доки це нам терпіти ще, доки?
Відключіть телефон у сороки!

Петро СОРОКА.

ЧОМУ СМОРОДИНА ЧОРНА

Казала ночі дівчинка нечемна:
— Чого прийшла? Я спати ще не хочу.
Тебе я не люблю. Ти дуже темна!..
І ніч пішла, ображена, в садочок.
Тихенько бурмотіла: — Я старалась,
Щоб після праці всі у сні спочили. —
Під кущиком смородини сховалась,
І ягідки на ранок почорніли.

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОЛИ ПРИХОДИТЬ СОН

Уклавши Юрасика, бабуся поцілувала його в голівку.

— Спи, мій маленький, зараз до тебе прийде хороший, добрий сон і понесе тебе у свої володіння. Там усе таке прекрасне і незвичайне, як у справжній казці.

— Бабусю, а коли той Сон прийде до мене? А який він? А я його побачу? — посипав Юрасик запитаннями.

— Побачиш, Юрасику, обов'язково побачиш. Ось лягай, заплющуй очі, і він прийде. Ти тільки лежи тихенько, не злякай його. А я піду ще попораюсь по господарству. Добре, Юрасику?

— Добре.

Через деякий час приходить Юрасик до бабусі на кухню.

— Бабусю, ну, скільки ж я можу його ждати?

— Кого, онучку?

— Ну, Сну того. Я жду-жду, а його нема. Я й лежав тихенько, і очей навіть на хвилинку не закривав, щоб не прогавити. А то як же я його з закритими очима побачу?.. Мені вже й спати захотілось, а його все нема.

— Ох ти, мій маленький,— бабуся взяла Юрасика на руки і віднесла в ліжко. — Сон, Юрасику, треба ждати тільки з заплющеними очима. Ось так... А я тобі розкажу казку про котика й півника.

Коли бабуся дійшла до того місця, де хитра лисиця вкрала півника, Юрасик уже міцно спав. На його маленьких устах світилася щаслива усмішка.

Він бачив Сон, веселий і кольоровий, ніби мультфільм.

Василь СЛАПЧУК.

Іван Іванович сидить за робочим столом. Вбігає Степан Степанович.

Ст. Ст. *(Збуджено)*. Іване Івановичу! По-по-поїхали!!!

Ів. Ів. *(зіскакує з крісла)*. Куди?

Ст. Ст. Туди! Там... Там... Горить!

Ів. Ів. Хто горить?

Ст. Ст. Та ойоєчки ж! Швидше! Склад горить!

Ів. Ів. Наш склад?

Ст. Ст. Ні, не наш. «Головполовкоровперепостачу»!

Ів. Ів. *(опускається в крісло)*. Так чого ти хвилюєшся?

Ст. Ст. Так як же?.. Дуже великий склад. І в ньому цінностей — на мільйон! А може, й на два. Імпортне обладнання і те де.

Ів. Ів. *(починає підводитись)*. Для нас обладнання?

Ст. Ст. Не для нас, але...

Ів. Ів. *(знову сідає)*. Так чого ти підстрибуєш? Згорить це — пришлють інше. Мільйон сюди, мільйон туди — яке це має значення? Хай пожежники гасять.

Ст. Ст. От я й кажу. У нас же теж є пожежна машина. Може...

Ів. Ів. Ніяких «може»! Чого це я гнатиму свою пожежну машину, щоб помогти чужому дяді?

Ст. Ст. А хіба це не ваш дядя...

Ів. Ів. При чому тут мій дядя? Мій дядя працював зовсім не в «Головполовкоровперепостачі», а в «Надбудпромзбутгопстопмеханізації». А тепер він взагалі на пенсії, ясно?

СЦЕНКА

Ст. Ст. Ясно-то ясно. Але ж це ваш дядя...

Ів. Ів. Ні, я вже сказав: то не мій дядя! У мене більш ніяких дядів... дядéй... дядьóк... Слухай, чого ти причепився на мою голову?

Ст. Ст. Так я ж саме про отого дядю й кажу!

Ів. Ів. *(Плачучим голосом)*. Якого дядю?!

Ст. Ст. Ну, отого, який працював у «Надбудпромзбутгопстоп...»

Ів. Ів. Стоп-стоп-стоп! Ти можеш коротше?

Ст. Ст. Та як же коротше, коли це й так скорочена назва, сиріч абревіатура? Так оцей ваш дядя, який працював у «Надбудпромзбутгопстоп...»

Ів. Ів. *(Перебиває)*. Слухай! Ти нарешті скажеш, що ти від мене хочеш?

Ст. Ст. Та ви ж весь час мене перебиваєте! Я тільки хочу спитати, чи це той самий ваш дядя, який подарував вам машину?

Ів. Ів. Ну?!

Ст. Ст. І ви цю машину ще й досі ж ставите у його гаражі...

Ів. Ів. Ну?!!

Ст. Ст. ...який знаходиться якраз біля складів «Надбудпромзбутгопстоп...»

Ів. Ів. Стоп-стоп! Та при чому ж тут склади «Надбудпромзбутгопстопмеханізації», коли ти кажеш, що горить склад «Головполов...»

Ст. Ст. Ой, вибачаюсь, я, здається, обмовився... Це все ви мене збиваєте... Так я ж саме й хотів сказати, що гараж вашого дядечка знаходиться по Арматурозалізобетонній вулиці, а саме ж там і розташовано склади «Головполовкоровперепостачу», один з яких якраз оце й горить!..

Ів. Ів. Що-о?!! *(схоплюється з місця)*. Так чого ж ти!.. Так куди ж ти!.. Лишечко! Горечко! *(Бігає по сцені)*. Туди! Туди! *(Кидається до телефону)*. Альо! Альо! Пожежне депо? Негайно висилайте машинну пожежу... Тьху! Пожежну машину на вулицю Бетонурогарматуро... Словом, до складів «Гопстопкоровголов...» Тьху ти, що це я намолов... Словом, я сам зараз біжу! *(Кидає трубку)*. Ой горечко... Ой лишечко... Ррятуй-те-е-е-е! Добро гине-е-е-е-е-е!!!

Обоє вибігають.

Вас. ШУКАЙЛО.

Інодрогі усмішки

НА ЗАМОВЛЕННЯ

— То ти мені гарно поворожиш? — допитується бабуся у ворожки.

— Так поворожу, як ніхто! — запевняє та. — А що саме тобі наворожити?

Повідомила П. МОРОЗОВА.

смт Каланчак
Херсонської області.

БЕЗ ВОРОТТЯ

Покупець до продавця:
— Візьміть свої слова назад, бо інакше!..
— Назад нічого не берем!

ОДИН БОРЩ

В їдальні клієнт звертається до черги:
— Дозвольте мені взяти один борщ.
— Та нехай бере. Справді, за одним борщем чоловікові стояти.

Добрався той до каси і замовляє: борщ, котлети, два пиріжки, кисіль.

У черзі обурились:
— Ах ти, безсовісний. Казав же, що один борщ!
— А хіба я два борщі беру?

Повідомив Я. МАЛАНЧУК.

с. Рудники
Снятинського району
Івано-Франківської області.

ЖІНКА ВИННА

П'яний чоловік гукає з двору:
— Жінко-о-о!
— Чого тобі?
— Не крути так сильно хатою, а то в двері не можу вскочити!

Повідомив Є. ЦИБКО.

м. Сміла
Черкаської області.

КОРОТКО КАЖУЧИ...

● *Протидію породжує не лише дія, а й бездіяльність.*

● *Танці бувають різні: в одних розкривається душа, в інших — вивертається.*

● *Інколи птахами високого польоту називають тих, які вміють вигідно гніздитись.*

● *Курчат восени рахують, а цілий рік списують.*

● *Щоб до всього доходили руки, треба менше махати ними.*

● *Одні купаються в славі, інші — перемивають їм кісточки.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● *Будь-якого хулігана можна перевиховати. Дайте тільки строк!*

● *Немає таких негативних осіб, яким неможливо написати позитивну характеристику.*

● *Акт на списання нового устаткування, кинутого просто неба: «Де наше не пропадало!»*

Олег СЕЇН.

Мал. В. СОЛОНЬКА

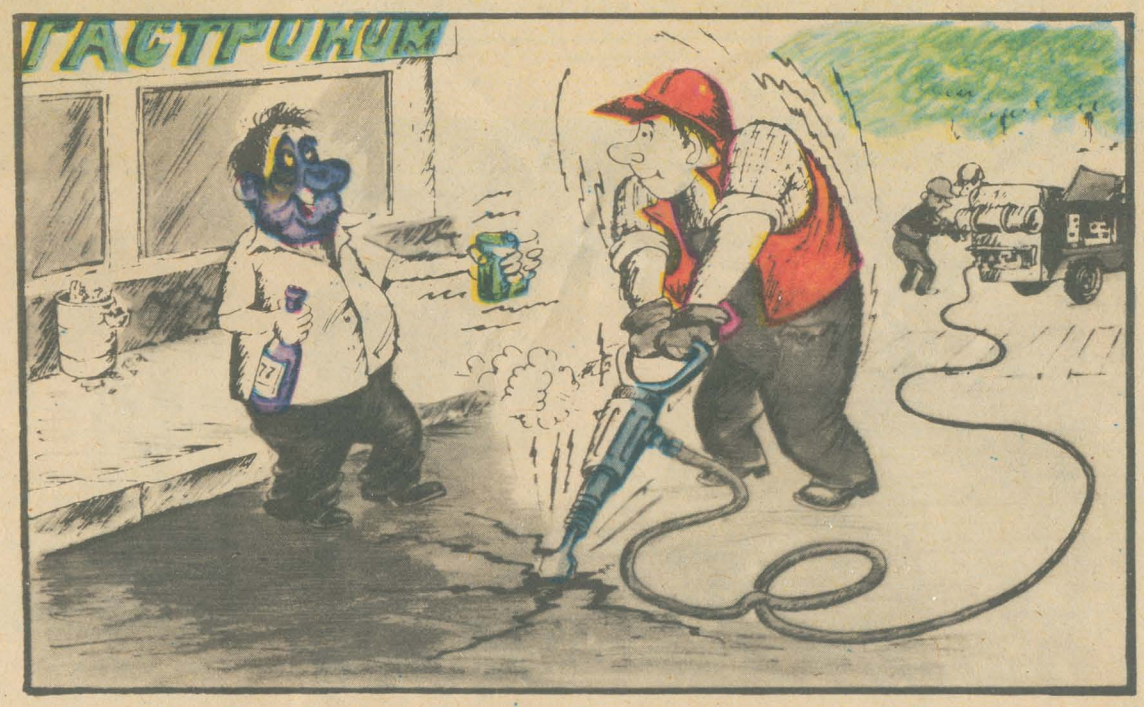

— Будь другом, налий, а то в мене руки трусяться.

Рівняння — на дружину!

Що потрібно для нормальної діяльності військового контингенту або штабу? Поставте це запитання компетентним людям, і вони дадуть чітку відповідь: по-перше — бойовий ресурс, по-друге — добре поставлена розвідка, по-третє — моральний дух особового складу.

А тепер розгорнемо західнонімецький журнал «Шпігель» і ознайомимося з тим, як подібні стратегічні настанови втілюються в життя у штабі об'єднаних збройних сил НАТО в Європі. Зі сторінок журналу свідчить добре обізнана людина — колишній директор служби інформації НАТО Армін Халле: «За ступенем впливу на генералітет НАТО клуб офіцерських дружин своєю вогневою могутністю переважає десять дивізій бундесверу». Не карбований крок солдатських чобіт, а ніжний цокіт тендітної туфельки, наче метроном, формує ритм життя бравих вояк...

Що ж до розвідки, без якої, зрозуміло, безсила НАТО, то й у цій справі панують емансипація та фемінізація. Причому, як і в усіх інших аспектах діяльності Північноатлантичного пакту, перед ведуть представники (у даному разі — представниці) Сполучених Штатів. Не будемо голословними, процитуємо згаданого гера Халле: «Американки завжди помічають, хто й куди пішов з їхніх західнонімецьких сусідів, хто пропустив церковну відправу у неділю і хто не міняє регулярно штори на вікнах. Якби не «знавіснілі американки», як їх з ненавистю називають англійки, розпорядок у гетто натовського штабу не був би такий нещадний».

Звичайно, без «накладок» у цьому гетто не обходиться: у капелюшку з вуалькою під козирьок брати важко, та й сопрано — не той голос, щоб, ледь зачувши його, підлеглі мимоволі витягувались у струнку. Хоча, з іншого боку...

Виявляється, подібна ситуація таїть у собі вагомі переваги, особливо — коли йдеться про потребу «промити мізки» натовським офіцерам і, відповідно, підняти їхній моральний дух. Першим це зрозумів верховний головнокомандуючий об'єднаними збройними силами НАТО в Європі Б. Роджерс. І — негайно почав ці переваги використовувати. Зокрема, як пише «Шпігель», цей бравий американський генерал частенько залишає свій командний пункт, щоб виступити на сніданках у «клубі офіцерських дружин». Теми цих виступів далекі від критеріїв звичайної чоловічої галантності. Під брязкіт виделок і шкварчання яєчні генерал ділиться з представницями прекрасної статі своїми міркуваннями з приводу пацифістських тенденцій у Західній Європі і ремствує на ослаблення боєздатності окремих союзників по НАТО. Головнокомандуючий, пише «Шпігель», «знає: все те, що дружина розповість генералові за вечерею, буде засвоєно ним набагато краще, ніж доповідь начальника штабу».

Звичайно, немає нічого страшного у тому, що натовські дами за чистотою комірців офіцерів штабу визначають, одружені ті чи волюють бути переконаними холостяками. Адже, як пише «Шпігель», дружинам штабних офіцерів НАТО, які зайняті лише тим, щоб розтринькувати грошики своїх чоловіків, такі речі особливо впадають у вічі. Яким звичаєм панувати у натовському гетто — то особиста справа його мешканців.

Ми — про чоловіків. Якщо для генерала думка жінки важить більше, ніж доповідь начальника штабу, то чому б цьому генералові — а також і самому Б. Роджерсу — як чемним людям не прислухатися до голосу інших жінок, приміром, керівниць американської організації «Жінки за расову і економічну рівність»? Хоч би в порядку галантності. Тоді б верхівка НАТО почула, що (цитуємо недавню доповідь згаданої організації) «погіршення економічного становища американок і зростання військових витрат знаходяться у нерозривному зв'язку... За останній період понад мільйон з чвертю американок втратили роботу, а ще мільйон у відчаї припинив спроби влаштуватися на роботу».

Але прислухатися до цих голосів означало б для натовців піддатися зловорожим настроям пацифістських сирен, а від цього — страшно й подумати! — лише кілька кроків до усвідомлення аргументації прихильників і прихильниць роззброєння. Чи личитимуть подібні настрої бравим генералам із НАТО? Аж ніяк!

Давно було сказано: «Шукайте жінку!». Той, хто вперше проголосив це кредо, був мудрою людиною: як у воду дивився, передбачаючи, що для натовського генерала найголовніше — це команда його головнокомандуючого і... власної жінки — під час вечері. Все інше, як то кажуть, від диявола, цур йому, пек!

В. САВЦОВ.

«Президент США Рейган знову висунув свою кандидатуру, сподіваючись бути обраним на новий строк».

(З газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Усе це вже є. Цікаво, що він нам хоче пообіцяти іще!

Мал. Г. МУШКАЄВА (м. Житомир)

Голуб миру американського зразка.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

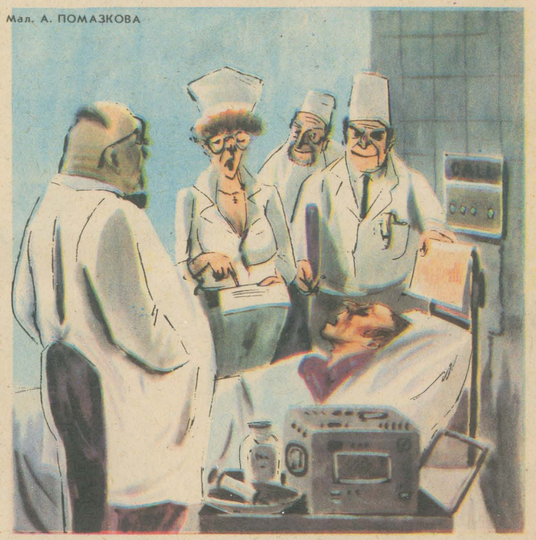

В американській лікарні:
— Хворий безнадійний — у нього вичерпався рахунок у банку.

— і сміх, і гріх

ПЕРШЕ ВИПРОБУВАННЯ

Притлумлений воєнним психозом із одного боку і рекламою відповідних будівельних фірм із іншого, дехто на Заході — звичайно, той, кому дозволяє кишеня,— розживається на власні бомбосховища, маючи надію пересидіти в них війну.

Та от англійська газета «Файненшл таймс» умістила лист, отриманий страховим агентом Стюартом Райтсоном від одного із його клієнтів. У листі писалося: «Із сумом змушений сповістити Вас про те, що мій протибомбовий і протиатомний бетонний бункер був ущент зруйнований хуліганами».

ЗАВДЯКИ ПОСАДІ

Генерал Артуро Дурасо — один із найбагатших людей Мексіки. Його маєтність перевищує 600 мільйонів доларів. У обладнаному в підгородді Мехіко генеральському кубельці є іподром, казино, майданчик для вертольотів.

Цим статком генерал значною мірою завдячує своїй посаді — довгі роки служив начальником поліції мексіканської столиці. Але не зарплатня, як можна здогадатися, вивела його в число найбільших багатіїв країни. Як розповів у недавно випущеній книзі його заступник, генерал використовував своє службове становище, щоб збирати доходи від торгівлі наркотиками, контрабанди, проституції.

ПРИНЦИП — ПОНАД УСЕ!

Хоча в Сеймура Ерні з американського штату Нью-Джерсі на банківському рахунку була, образно кажучи, майже дуля з маком, він довгенько не відчував ніяких фінансових затруднень — спокійнісінько розраховувався за все чеками, які, звісна річ, були не вартніші за звичайні папірці. Та врешті-решт зрадлива доля таки припровадила його на лаву підсудних. Винахідливого власника нічого не вартої чекової книжки засудили до ув'язнення умовно і до 2000 доларів штрафу. Почувши про штраф, він, будучи вірний своєму принципу, тут же виписав чек на вказану суму.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

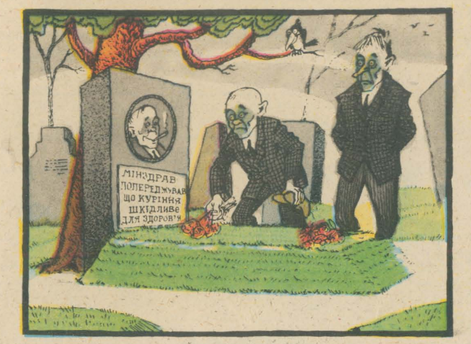

Без слів.

Мал. В. ЛОПАТІНА

— Та не бійся ти мене, це в мене біг оздоровчий!

Мал. М. БОЧАРОВА

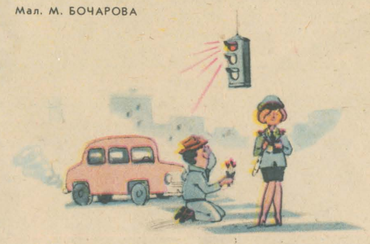

— Це була єдина можливість звернути на себе вашу увагу.

Мал. В. МИЛЕЙКА

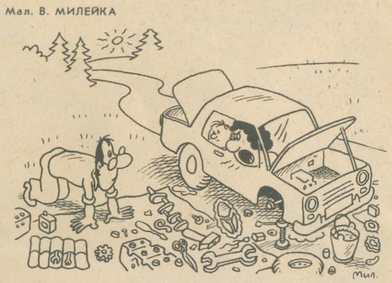

— Ну, скоро ми поїдемо!

Мал. В. МИЛЕЙКА

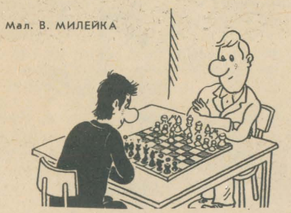

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Книголюби.

«Закохалась дівка Соня,
Заміж проситься — і край.
Вся змарніла від безсоння,
Хоч снотворне подавай».

Д. К-ий з Одеської області.

— А Ви їй замість снотворного — вірші свої читайте. Гарантуємо, безсоння мов рукою зніме!

«Сію, сію, посіваю.
Все про вас, читаче, знаю,
Та у віршах не скажу».

У. В-ко з Полтавщини.

— І правильно зробите. За це Вам читачі спасибі скажуть.

ВІДРИЖКИ ПЕГАСА

«Пасувати я не звик
Перед нею, кицею.
Маю руки і язик,
Сильну ерудицію...»

Р. М-ук з Бердянська.

— Щодо «сильної ерудиції», то вона таки відчувається...

«Я не люблю, як хтось мене
За щось візьме і критикне.
Одразу ж руки засверблять,
Тоді й по шиї можу дать...»

Г. Б-як з Ів.-Франківська.

— Добре, що попередили. Хіба тепер насмілимося критикувати Ваші вірші!

«Від аліментів все тікав
Нероба Коршун Гриця.
Адрес своїх не залишав,
Нечесно жив, мов птиця!..»

В. К-ко з Дніпропетровщини.

— За що ж Ви так — «птицю»! Хіба вона винна, що римується з Грицем!

Eulenspiegel

Сьогодні у мене гостює німецький сатиричний журнал «Ойленшпігель» (Берлін).

Мал. Г. БЮТНЕРА

Без слів.

Мал. Г. ПАРШАУ

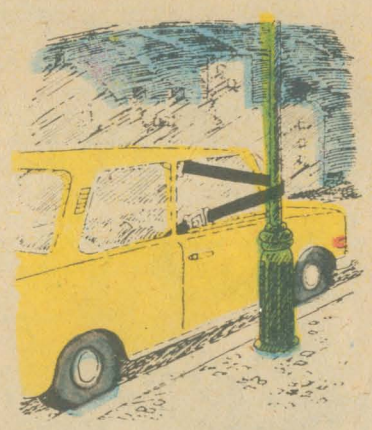

Без слів.

Мал. Д. ГЕККЕЛЬБОЙЄР

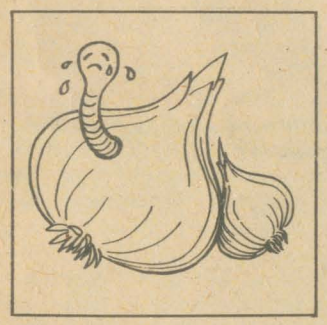

Без слів.

Мал. Б. ГЕНІГЕР

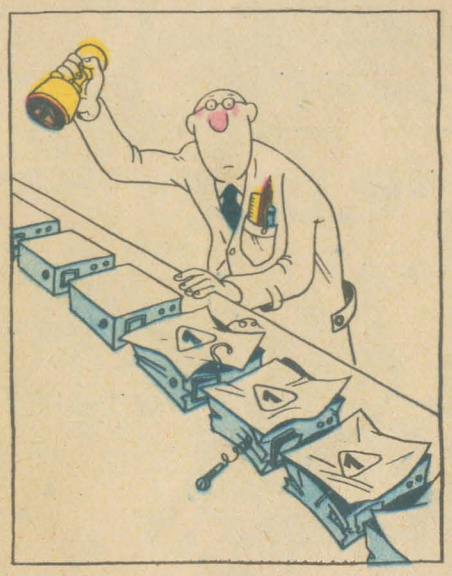

Без слів.

Мал. Г. БЮТНЕРА.

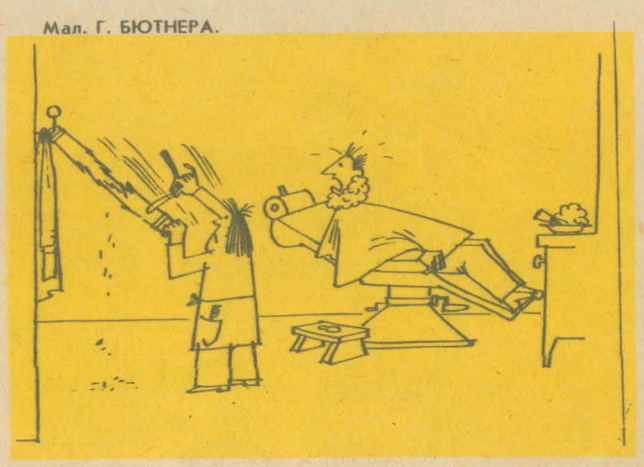

Мал. Б. ГЕНІГЕР

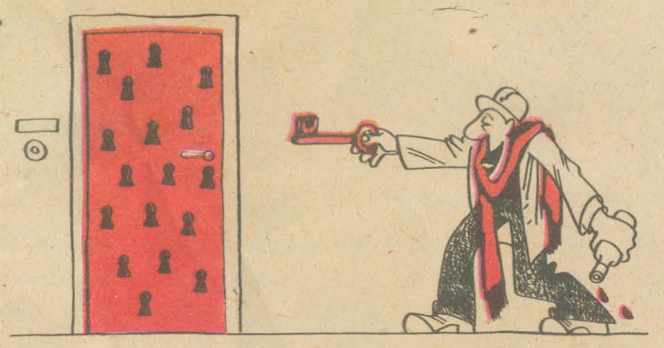

Без слів.

Мал. Г. ПАРШАУ

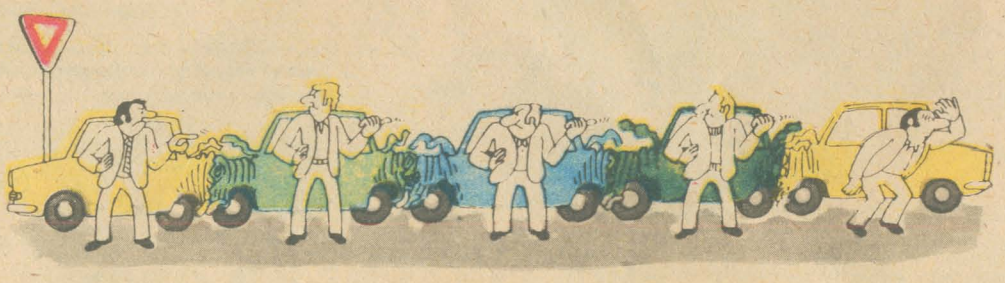

Без слів.

Думає Перче!

Чи доводилось коли-небудь тобі платити гроші невідомо за що? А нам ось доводиться.

У жовтні 1982 року Смоленський завод торговельного обладнання відвантажив нашому Білоцерківському міському управлінню торгівлі збірно-розбірний склад-сховище для промислових товарів. І все б, як ото кажуть, нічого. Якби залізничники станції Біла Церква не розвантажили його у себе на вантажному дворі власними силами. Бо коли прибули наші представники, щоб забрати склад, йому вже бракувало кріплення, віконного скла, шиферу і т. д.

Звернулися ми тоді до залізничників із проханням скласти комерційний акт і відшкодувати збитки. А ті і слухати нічого не хочуть.

Коротше кажучи, лише за розпорядженням прокурора міста погодилися залізничники скласти отой комерційний акт. Але варто було нашим представникам знову появитися на території станції, як її начальник тов. Лапач та його заступник по вантажному двору тов. Дацун заявили: «Спершу сплатіть гроші за зберігання складу, а вже потім поговоримо про комерційний акт та саму передачу...»

Ось і вся історія. Тільки не зрозуміло: і за що ми, Перче, мусимо платити гроші?

О. ФРАНЦИШКО.

Київська область.

●

Чи можна у стандартний залізничний вагон місткістю шістдесят чотири тонни повантажити на вісім тонн більше? Виявляється — можна! Принаймні, Криворізький цементний завод, відвантажуючи свою продукцію нашій Тлумацькій райсільгосптехніці, примудряється систематично це робити.

Питаєш, як це йому вдається? Дуже просто. У вагон вантажать рівно шістдесят чотири тонни цементу, а у накладних пишуть — сімдесят дві. От і вся арифметика. Тільки, Перче, маємо ми з нею одну складність. Все ніяк не можемо навчитися будувати на «приписному» цементі. То, може, керівники Криворізького цементного заводу нас навчать?

І. ВОДОСЛАВСЬКИЙ,
інженер відділу постачання
Тлумацької райсільгосптехніки.

Івано-Франківська область.

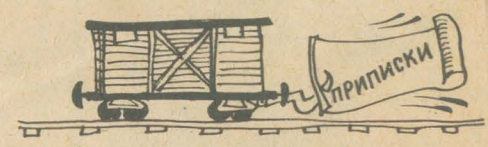

●

Дуже прошу, передай від мого імені велику подяку начальникові дільниці Сумського спеціалізованого управління № 507 А. П. Лисянському. Яка це чуйна, безвідмовна людина! Уяви собі, я вже десять разів турбувала його такою дрібницею, як відсутність води у моїй квартирі. І не було випадку, щоб, попри всю свою зайнятість, Анатолій Петрович мені відмовив. Завжди уважно вислухає, обіцяє прийти, допомогти. Оце збираюся до нього в одинадцятий раз і певна, що він, як і завжди, прийме мене з такою ж душевністю...

Л. ЛИМАНЧУК,
м. Суми, вул. Нахімова, 19, кв. 11.

Страшне перо не в гусака...

«Комбікорм з яєць знімаємо, а кидаємо на молоко».

(Із оголошення на сільському заготпункті).

Надіслав А. ШЕЛЕГА.

«Довожу правленія колгоспу до сведенія, я виписав два електропастуха і віддав їх Матвієнку Славику пасти. Він телят пригнав, а електропастухів ні. Прошу правленія прийняти мери».

(Із доповідної записки).

Надіслав В. ТАТАРЧУК.

«Ветеринарам слід розчистити всі вівці, щоб не пішли вони з копитами в яр на пасовище»...

(З виступу зоотехніка на засіданні правління колгоспу).

Надіслав І. ВУГЛЯР.

◆ «А «свайба» йде» — так називалася замітка з фотозвинуваченням (№ 4 журналу), в якій писалося про те, що міст у селі Городець (Володимирецький район) — в аварійному стані, а керівники села все чекають вказівки з району, щоб міст цей відремонтувати.

Після виступу Перця заступник голови виконкому Ровенської облради М. Є. Кисіль повідомив, що міст відремонтовано й здано в експлуатацію.

◆ У «Перці» № 5 було опубліковано замітку «Весла — на воду!». А йшлося в ній про те, що у місті Тростянець по вулицях Фадєєва, Заводській та Машинобудівній ні пройти, ні проїхати, бо ось уже скільки часу ніяк не засиплять траншеї для газопроводу і тепломережі.

Як повідомив заступник голови виконкому Сумської облради Н. В. Минченко, роботи по прокладанню інженерних комунікацій завершено, і вулиці впорядковано.

◆ Майже завжди на дверях Будинку культури у селі Ярмолинцях (Вінниччина) висить замок. Лист про це надіслала редакції молодь села. Перець надрукував його у замітці «Оперативне реагування» (№ 6 журналу).

Перцеві відповідають

Голова Гайсинського райвиконкому О. А. Мурашка повідомив редакції, що нині Будинок культури укомплектовано працівниками, які закінчили курси кіномеханіків і проживають у цьому селі. Тепер тут кінофільми демонструються регулярно. На кошти колгоспу придбано звукопідсилюючу апаратуру для вокально-інструментального ансамблю.

◆ Мешканці вулиці Молодіжної, що у селищі Чорнухине (Перевальський район) написали редакції, що у них давно вже не працює радіо.

Після втручання в цю справу Перця головний інженер Ворошиловградського обласного виробничо-технічного управління зв'язку А. Л. Алексеєнко повідомив, що радіо не працювало, бо був пошкоджений радіофідер. Нині його відремонтовано, і усі радіоточки у мешканців вулиці діють.

◆ Завідуюча продуктовим магазином у селі Ясна Поляна (Новоодеський район) Зандровська О. С. торгувала, коли їй заманеться, а на зауваження покупців не звертала уваги. Лист про це надійшов до редакції. Перець з ним звернувся до Миколаївської облспоживспілки.

Як повідомив заступник голови правління облспоживспілки І. Я. Латух, за порушення правил радянської торгівлі Зандровську О. С. з посади звільнено.

Перець видав чергову серію карикатур для комітетів народного контролю. Подаємо малюнки з цієї серії.

Бензокорова.

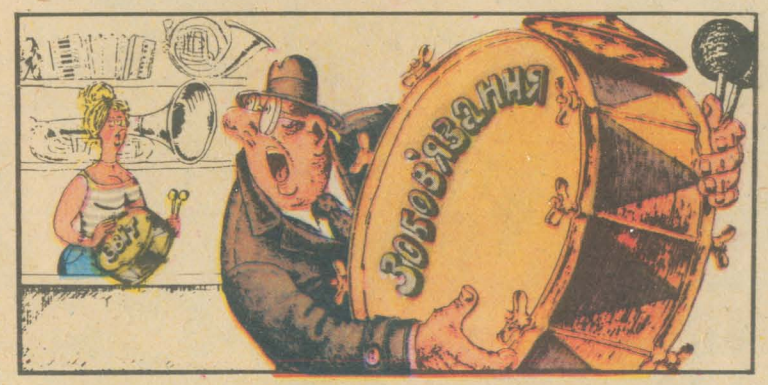

— За тим барабанчиком зайду в кінці року.

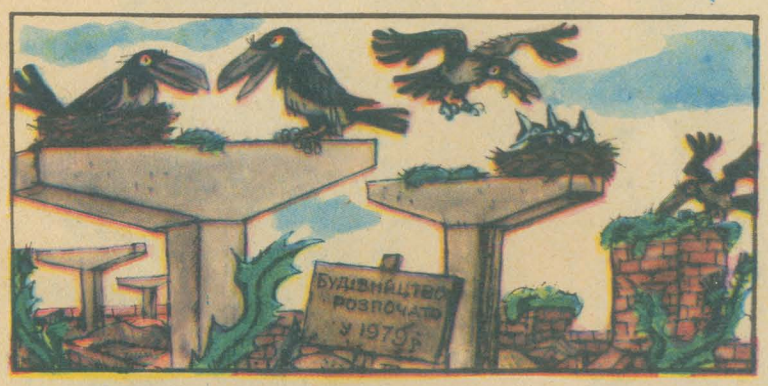

— Сміливо, подруго, будуй гніздо: з такими темпами будівництва ти не одне покоління пташенят тут висидиш.

— Ми вам забезпечимо доставку на об'єкт, а ви нам — акт прийому об'єкта.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 13 (1175) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01.06.84. Підписано до друку 19.06.84. БФ 09838. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1. обл.-вид. арк. Тираж 2 378 000 прим. Зам 02932.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reduktorer для rutracker.org

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Зараз на Заході багато говорять про міст взаєморозуміння і довір'я між Сходом і Заходом. Але от якими б хотіли бачити опори такого моста палії війни.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org